

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan **zvečer**, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

K slovenskemu uradovanju.

(S slovenskega Štajerja.)

Prerano umrli, za slovenski narod jako zaslužni dr. Razlag izprevidel je kmalu, da slovenskemu uradovanju ne delajo le „višji gospodje“ zapreke, temveč tudi prav navadni uradniki, celo biriči.

V svojem „Pravniku“ 1870. leta popisuje blagi domoljub na str. 78., 79. in 80. zgodovino prvega slovenskega odloka po zaukazu pravosodnega ministerstva od 18. julija 1859 št. 130 drž. zak. Ker je ta zgodovina sedanjemu času jako primerna, a samo nekaj premehka, dovolite, da jo vam tu v odlomkih podam:

„Na podlagi §. 13 obč. sod. postopnika, potem dvornega dekreta od 22. decembra 1835 št. 109 in naredbe pravosodnega ministerstva od 17. marca 1862 so nekateri pravniki na Slovenskem poskušali mej drugim tudi slovenske uloge za plačilni nalog vsled zaukaza od 18. julija 1859 za hitro obravnavanje sodnijam podajati. Nekatere je uže poročevallec rešil nemški, nekatere načrtane rešitve pa so bile prečrtane in kdo drug je nemško spisal in tako je s časoma prišla strankam v roko. Na jedno tako ulogo pa je poročevallec slovenski plačilni nalog koj čez precej velik kolek spisal in tako ta nij bil prečrtan, ampak čez nekaj mesecev v hitrem ravnanju brez naroka pride v vseh primerkih slovenskej stranki v roke, mej tem, ko je več tednov ležal pri prepisovalcih in potem še skoro četiri tedne celo v rokah sodnijskega služabnika, kateri ga poprej nij hotel vročiti, ker je slovenski, kakor se je izpričeval. Ko zadobi pravno moč omenjeni plačilni nalog, pride vsled prve izvršbine stopinje v zemljiščne knjige, od koder čez dobrega pol leta (v hitrem postavno odločenem ravnanju) prirema, in bivši knjigovodja je privatno izustil, da toliko časa nalašč nij

hotel rešitve izdati, ker je plačilni nalog slovenski naj se torej drugikrat kaj tacega ne poskuša.“

„Iz tega je razvidno,“ — pravi dalje pisatelj — „kakor tudi skušnja v obče uči, da obveljave slovenskega domačega jezika, ki se uže 21 let rabi v državnem zakoniku, ne zavirajo navadno izobraženi pravniki, ampak večjidel nižji uradniki in celo služabniki, kateri pri dostavljanju ne morejo tako lahko strankam sodnijskih odlok po navadi krivo razlagati, ker jih le kar tja zapode.“

Vprašanje je torej opravičeno, kako bi se tej nepriliki v okom prišlo?

Dan današnjije toliko prošnikov za vsako najmanjšo službo, da je pri dobri volji kaj lahko zmoglih ljudi dobiti, ako se resno zahteva. Slovenski pravopis je tako jednoličen, da se ga vsak, ki uže pisati zna v pol uri nauči in tudi stareji ljudje so se sami čudili, kako hitro jim je to mogoče bilo.

Ako se torej vsem manipulantom odloči obrok treh mesecev, da si še to sedaj potrebno urnost pridobé, bode kmalu konec vseh ovir, katere sedaj po njihovej izreki le jezik dela. Po tem se tudi vrne zaupanje hvaležnega naroda, kateri sedaj ne more zapopasti, zakaj bi samo jedino on še moral izjema biti mej drugimi bratovskimi državljani, torej ga vedno navdaja strah pred **narodnim pogl. nom.**

Take neprilike delale so se pred dobrimi 10 leti na Kranjskem, a neprilike, koje se delajo nam na Štajerskem gledé slovenskega uradovanja, ne dajo se niti večinoma popisati, če je sedaj uže vsaka sodnijska „osoba nedotakljiva“, kajti pri naših sodnijah je dovoljeno najzadnjemu „biriču“ na slovenske uloge pri sodnijah zabavljati. In od kod to izhaja? Odgovor je lehek. Od tega, ker so večinoma sodnijski predstojniki sovražniki slovenskega uradovanja, in za taka zasramovanja nijmajo bese-

dice. Slovenske uloge se pri nekaterih, ali recimo večinoma sodnijah pri nas z ognjevito jezo premetavajo in ako poročevallec res nij sovražnik naščine — kateri so pa pri nas bele vrane — in vlogo po vrsti dolgo dobo, katera traje tudi po več mesecev, akopram je prav navadna uloga. In kdo ima potem kvar? Narod, tisti narod, kateri uradnika plačuje in za katerega je uradnik nastavljen. Mi poudarjamo, da so to dejanske neprilike in na te neprilike bi bila dolžnost viteza Waserja, g. Heinricherja in vseh sodnijskih predstojnikov strogo paziti, kajti, ako bode to stanje še dalje časa trajalo, izgubilo bode ljudstvo vse zaupanje v pravo, pa tudi v sodnike, kar pa ne bi državi ne pravu, najmanje pa sodnikom koristilo.

Na take neprilike pa opozorujemo tudi naše državne poslance, da pri ekselenci dr. Pražaku barmem nekaj izprosijo, da se našemu jeziku odkáže tisti prostor v pisarnah, katerega v istini zasluži, in da se uže vendar jedenkrat to mačehovsko ravnanje našega jezika neha. Dolgo smo čakali, trpeli, prosili, a izprosili do sedaj še vedno nijsmo ničesa. Nadejamo se tedaj, da prejmemo uže jedenkrat zaželjeni kruh mesto ponujanega kamenja.

—c.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 13. januarja.

Grof **Taaffe** se bode baje takoj začetkom novega zasedanja državnega zbora potrudil, da se stavi z eksekutivnim komitejem desnice akcijski program z obe stranki vezočo močjo.

„Politik“ poroča, da se dr. Pražak, grof Clam-Martiniz in baron Helfert trudijo, pridobiti ude go-spodske zbornice za to, da bi glasovali za nespremenjeni zakon o **češkem vseučilišču**.

V **ogorskem** zboru vršila se je včeraj generalna debata o državnem proračunu za 1882. Referent je

LISTEK.

NOV.

(Spisal I. Turgenjev, preložil M. Málovrh.)

Prva knjiga.

V.

(Dalje).

Nekoliko časa dražila jo je s prstom, potem se pak na nizek počivalnik vsedla ter raz okrogle elegantne mizice vzela zadnjo številko „Revue des deux mondes“.

Ponižno kašljanje prouzročilo je, da se je obrnila. Na pragu stal je sluga v livreji in z belim zavrtnikom.

„Kaj hočeš Agaton?“ vprašala ga je Valentina Mihajlovna z onim istim mehkim glasom.

„Semeón Petrovič Kolomejcev je prišel. — Izvolite ga-li vzprejeti?“

„Dakako. Reci, da ga lepo prosim vstopiti. Tudi Marijano Vikentjevno pozovi doli v salon.“

Valentina Mihajlovna vrgla je zadnji broj „Revue“ na mizo, povzdignila oči ter se nekako

zamišljeno nazaj naslonila — tako izgledala je krasno.

Uže iz načina, s katerim je Semeon Petrovič Kolomejcev vstopil v sobo — bil je dve in trideset let star; — kako se je najedenkrat veselo raztegnil, ko je priklonil in kako elastično se je potem vzdignil; kako je s sladkim ljubeznivim glasom govoriti začel; kako je ponižno poljubil Valentini Mihajlovnej roko — uže iz vsega tega moglo se je uganiti, da novodošli gost nij z dežele, da nij kakšen bogat sosed, nego da pripada pravemu petrogradskemu „grand genre“ najvišjih krogov. Vrh tega oblečen je bil po najnovejšej angleškej modi: iz žepa kraj ramen visel je mnogobožen robec ko- ketno zložen; na precej širokem črnem traku visel je monokel, bledosiva barva njega švedskih rokavic harmonirala je s sivo barvo hlače. Lase imel je kratko ustrižene, brado gladko obrito, njega skoro žensko mehki obraz z malimi blizu vkupej ležečimi očmi, finim, malo zavitim nosom, debelimi rudečimi ustnicami — vse svedočilo je o neprisiljenej svesti visoko naobraznega aristokrata. Prijaznost in ljubeznivost čitala se mu je raz obraza . . . a vendar se je tako lahko razjezil, mogel je celo osoren

postati, jako osoren: trebalo je le se njegovim konservativnim, patrijotičnim ali verskim principom protiviti — potem je bil brez usmiljenja! Njega finim nameram nij bilo v tem slučaju ni sledu; — očesi bliščeli sta mu ko ogenj; — ljubezniva usta izgovarjala so grde besede in s hripavim glasom pretil je — z gospósko!

Pradedje Semeona Petroviča bili so prosti vrtarji. Očeta njegovega starega zvali so po rod-nem kraju Kolonemcev . . . Toda uže njegov stari oče prekrstil se je v Kolomeicev; njegov oče pisal si je ime: Kalomeica, a naš Semeón Petrovič izpremenil je i v j ter se smatral pravim aristokratom. Da, trdil je celo, da so baroni Gallenmeyerski, katerih jeden je bil baje avstrijski nadmaršal v tridesetletnej vojski, njegovi pradedje. Semeon Petrovič služil je v ministerstvu carskega dvora ter bil „kamerjunker“. Njegov patrijotizem je bil kriv, da se nij diplomacije lotil, kajti za to bi bil najbolj sposoben po odgoji in običaji z visocimi krogi občiti, in njegovi uspehi pri nežnem spolu in sploh njega vnanjost . . . mais quitter la Russie? — jamais! — Imel je lepo premoženje ter bil na glasu za nesljivega in vladi udanega moža „un peu trop . . .

dejal, da se državni proračun za l. 1882. giblje v onem okviru kakor prejšnja leta. Redni stroški so se v primeri z letom 1881. za 12 milijonov, rešpektive vsled translokacije za 8 milijonov, dohodki za 11 1/2 milijona pomnožili.

Vnanje države.

Mej **Srbsko** in Grško se sklepa kupčijska pogodba.

Kakor poroča telegram z Dunaja v monakovske „Neueste Nachrichten“, označil je grof Robilant, zastopnik **italijanske** vlade na Dunaji, grofu Kalnokyju nasproti razmere mej italijanskim kabineto in papežem tako le: Vlada laškega kralja vzdržala bode popolno pasivnato pri pogajanju mej Bismarkom in kardinalom Jakobinjem, dokler se bodo ta pogajanja vrtila okolo cerkveno-administrativnih zadev in celo pri vprašanju o delni podelitvi svetnega suverenstva papežu. Kralj Humbert pa bode moral z vso silo Italije odbijati vsak napad na razmero mej papežem in Italijo.

Politična situacija v **Francoskej** postala je drugačna. Zdaj se razpravlja po listih vprašanje, ali ostane še Gambettino ministerstvo, ali pa pojde. Odločba krize pa leži v rokah poslaniške zbornice, katere republikanska večina bode tudi prevladovala v kongresu. Tu združujejo se intransigenti z zmernimi republikanci; k njim se pridružujejo še monarhisti, da bi njim toli sovražnega moža vrgli. Ali pride ta kriza, ali ne, pokazale bodo debate konec prihodnjega tedna. Tudi nekateri največji prijatelji Gambettini kažejo zdaj kabinetu neprijazno lice. Gambetta se do zdaj še popolnem nič ni zmenil za to sovražno mu gibanje. Jutri se bode v senatu vršila volitev predsednika. Dozdanji senatni predsednik Leon Say baje neče več sprejeti izvolitve. Za njim ima največ upanja izvoljen biti Freycinet, o katerem se tudi trdi, da bi znal zasesti ministrski predsedniški stol. Novi senat razpada v tri stranke: 1. republikanska večina s 175 udi; 2. disidenti levega središča, pod načelnštvom Julesa Simona, s 30 udi; 3. monarhično bonapartistična desnica s 95 udi.

Prijatelji **irskega** Parnella trudijo se na vso moč, da bi ga ječe oprostili, predno se snide parlament.

O **razglasu nemškega cesarja** piše „Czas“: „Za liberalno stranko v Pruskej kakor tudi v Avstriji pomeni reskript cesarja Viljema odločno pobitje. Temu reskriptu nasproti izgube od avstrijskega cesarja tržaške deputaciji govorjene besede vsako ostrost. Dinastična ali osebna monarhična politika začenja v srednji Evropi prevladovati. Trditelj nemško-liberalne opozicije, da bi bil grof Taaffejev kabinet ovira za avstro-nemško zvezo, zgubi vsako utemeljenost in postane naravnost bajka, katere ne verujejo niti mali otroci. Nasprotno se Bismark ničesar bolj ne boji, kakor če pridejo nemški liberalci v Avstriji zopet do vladarstva. Zato se ne smemo čuditi, če dunajsko centralistično časopisstvo ta udar dvojno občuti in kneza Bismarka „zločinca“ imenuje.“

V **nemškem** državnem zboru vrše se še vedno razprave o Windthorstovem predlogu. Kakor poročajo listi, sprejel se bode skoro gotovo, ker bode zanj glasovala večina naprednjaške stranke, jeden del konservativcev in tudi nekateri secesionisti. Vlada zadrži se zdaj popolnem pasivno. Konservativna stranka vedno bolj zahteva revizijo majniških zakonov.

féodal dans ses opinions“, kakor je o njem sodil knez B., jedna prvih zvezd mej uradniki v Petrogradu. —

V S. gubernijo prišel je Kolomejcev za dva meseca — toliko časa imel je namreč dopusta — da se z upravnštvom svojega posestva peča, to je, da jednega plaši, drugega muči . . . — Brez tega mu nij mogoče izhajati. —

„Nadejal sem se, da dobodem Borisa Andrejiča uže tu“, začel je razgovor ter se zadovoljno gibal zdaj na to, zdaj na ono stran, potem pak pogled v stran uprl; s tem mislil je neko znamenito osobo posnemati.

Valentina Mihajlovna se je nekako zaničljivo nasmijala ter rekla:

„Inače bi gotovo ne bili prišli?“

Kolomejcev stopil je dva koraka nazaj, kakor da ga je to neopravičeno očitovanje razžalilo.

„Prosim vas, Valentina Mihajlovna!“ vzkliknil je, „kako morete kaj takega misliti . . .“

„Dobro, dobro. Sedite. Boris Andrejič mora koj priti. Poslala sem voz na kolodvor; malo še potrpite — in videli ga bode. — Koliko je zdaj neki ura?“

Dopisi.

Iz Šent Vida nad Ljubljano 11. januarja. [Izv. dop.] (Čitalnica, pa še nekaj.) Na dan sv. treh Kraljev imela je naša čitalnica svoj petnajsti redni občni zbor. Zbrani udje so zopet za svojega predsednika izvolili domoljubnega in za čitalnico najbolj vnetega moža gospoda Jarneja Rozmana, za podpredsednika pa vrlega gospoda Antona Belca. Odborniki so pa gospodje: Franjo Marešič, Šimen Jovan, Jakob Brolih in Valentin Zakotnik.

Čitalnica naša je jedna najstarejših na deželi, ustanovljena leta 1866. V letih svojega obstanka je marsikaj skusila, imela je svoje lepe pa tudi bridke čase. Prirejevala je mnogokrat šumeče besede in prijetne veselice, prav po vzgledu svojih sestic po mestih in trgih. Po mnogih skušnjah prišla je pa do prepričanja, da, kar mestom in trgovcem ugaja, da to v istem obliki, naj si bode še tako uzorno in hvalevredno — ne prinaša zaželenega sadu na deželi. Vsakemu svoje. Prekusna in umetno prirejena jedila nijso za kmeta. On potrebuje močne in čvrste jedi. Naše čitalnične besede in veselice po mestnej šegi prirejene z dramatičnimi predstavami nijso čitalnici nikoli bile v korist — ampak v škodo in kmetijskemu občinstvu v poohujšanje. Naj reče kdo kar hoče, mnogo Save bo še steklo v Črno morje, predno bo tudi ljudstvo na deželi umelo jedro dramatičnih predstav in si iz njih dobrih naukov navze. Mi Šent Vidci očitno spoznamo, da s šumečimi besedami in skoz celo noč trajajočimi veselici, naj so bile še tako z napitnicami ovenčane, nijsmo pri kmetu nič dosegli, nobenega pridobili.

Z ozirom na 15 letno skušnjo in opiraje se na izvrstne „Narodove“ članke „Ganimo se“ lanskega leta, kateri članki nijso nič kaj laskavo govorili o čitalničnih veselicah, je zdaj naš novi čitalnični odbor sklenil, da se odpravijo vse besede in veselice po mestnem kopitu, gojilo se bode le še narodno petje in za kratek čas kaka tombola; a nobeno shajališče, naj si uže bode zaradi petja ali tombole, ne sme trajati čez 11. uro zvečer. Vso svojo skrb pa hoče odbor obrniti v to, da se krivi nazor o čitalnici pri kmetu spremenijo v ljubezen do nje, da bi se časniki bolj marljivo prebirali in skoz to dosegel pravi namen čitalnice. Popolnem se nadejamo, da na tak način bomo več dosegli, kakor pa z rečmi, katerih ljudstvo ne ume in ki tudi nijso prav nič potrebne za omikanje priprostega kmeta.

Sicer imamo pa v Šent Vidu jako žalostno življenje. Uže več kot leto dni živimo v največjem nemiru in neslogi mej seboj. Tožujemo se, hodimo po raznih sodnijskih pisarnah, pa nobena oblast nam ne more dati miru. O ti Jože M . . . ti, rajši živiš v vednem prepiru s svojimi soobčani, kakor pa da bi se potrudil kaj storiti, da se odpravi pošastno nemškutarsko bitje iz Šent Vida, ki je uže toliko

nesloge, toliko jeze in kletvine prouzročilo. Gotovo se nij bati, da bi ne bilo mogoče to ostudno bitje nadomestiti z vrednim, mirnim in poštenim človekom.

Iz Sežane 12. januarja. [Izv. dop.] Denes izročili smo materi zemlji moža, katerega objokuje žalostna njegova soproga z 2 otrokoma. Josip Delena, podžupan sežanski, ud c. kr. šolskega sveta, krajni šolski predsednik in čitalnice, ud cenilne komisije, odbornik pol. društva „Edinosti“ itd., zapustil je nas v 49. letu svoje starosti. Pogreb je bil sijajen, udeležilo se ga je nad 3000 ljudi od blizu in daleč. Sežana nij videla jednacega pogreba. Na rakev so položili krasne vence: županija sežanska, rodbina Mohorčičeva, soudje c. kr. šolskega sveta, učiteljsko oboje, udje krajnega šolskega sveta, politično društvo „Edinost“, sežanska čitalnica, rodbina Ženkovič s krasnimi trakovi, in še mnogo družih vencev brez trakov. Zastopane so bile vse županije in vsa omenjena društva. Odpal je zopet primorskeje tvrdnjavici „Edinost“ steber, ki je dobro podpiral delovanje društva. Županija sežanska, c. kr. okrajni in krajni šolski svet, čitalnica, cenilna komisija izgubila je vrlega, neutrudljivega delavca za blagor človečanstva, omike in naroda. Kraška metropola je bila denes v žalost povita. Od hiše pa do groba namakale so solze žalosti zemljo, staro in mlado spremljevalo je tužnim srcem ranjcega na zadnjem potu. Pri odprtem grobu zapeli so učitelji „Blagor mu“, potem je govoril župan sežanski g. R. Mohorčič o nepozabljivem Josipu Deleni tako ginljivo, da da nij nobeno oko suho ostalo, pri zaključku zahtilo je občinstvo, kajti poslovil se je vrli govornik od ranjcega tako v srce segajoče, da je občutil vsak gorje izgube, katera se ne bode dala v Sežani nadomestiti. Politično društvo „Edinost“ izgubilo je v kratkem dva delavna odbornika, prej J. Sancina v Skednji, zdaj pa vrlega J. Deleno. Kakor vojaci v boji moramo biti, kjer zmanjka jednega za narodno stvar, takoj se mora praznata nadomestiti z drugim in dalje sukati uma svetli meč. Tudi ti, Josip, si sukal oster meč za narodne pravice, zato rej naj ti bode zemljica lahka!

Z Dunaja 11. jan. [Izv. dop.] Da je slovenski jurist J. Mašek, iz Radovljice na Gorenjskem, res v „ring-teatru“ smrt našel, je sedaj — sicer čez več ko jeden mesec — brez dvoma konstatirano. Mej rečmi, ki so se na pogorišči našle, je namreč tudi njegova listnica in sicer čisto dobro ohranjena. Da je njegova, vidi se iz zavutih listin. Notri je slovensko pismo njegove sestre na-nj na modrem papirji in jeden del zavitka najbrž ravno tistega pisma z njegovo adreso in poštnim štempljem „Lesce“. V drugem predalu listnice leži karta „dijaškega bolniškega društva“ za zadnji poletni semester in njegovim imenom; precej naprej pa je lepo zvita uže rabljena polovična karta za železnico od Ljubljane do Dunaja. Gotovine pa je notri 1 gld. 36 kr., in sicer jeden bankovec, drugo pa večjidel

„Uprav polutreh“, odgovoril je Kolomejcev ter iz žepa svojega telesnika izvlekel veliko, zlato, emajlirano uro in jo gospe Sipjaginoj pokazal. „Ali ste mojo uro uže videli? Mihajlo — srbski knez Obrenovič, saj ste o njem čuli — mi jo je poklonil. Evo njegov podpis. On je jeden mojih najboljših prijateljev, časih greva vkupej na lov. Inače je mož trdih rok — kakor treba, da je državnik. Ta ne umeje šale. Ta ne!“

Kolomejcev vsedel se je v naslonjač, noge prekrižal in rokavico raz leve roke slekel.

„Takšnega kneza potrebovali bi mi v naši guberniji!“

„Kako to? Ali ste s čem nezadovoljni?“

„Pomislite samo na okrajne zборе! Čemu teh treba Oni samo administrativni vpliv slabijo ter vzbujajo nepotrebne misli (Kolomejcev začel je z levo roko, raz katere je bil rokavico slekel, silno gestikulirati) . . . nepotrebne nade. Jaz sem o tem v Petrogradu nekoliko besedij mimogrede izpregovoril . . . mais bah! Toda veter ne piše v to stran. Celo vaš gospod soprog . . . pomislite si to! Njegov liberalizem je — v ostalem — dosti poznan.“

Valentina Mihajlovna povzdignila se je na počivalniku.

„Kaj? Vi, monsieur Kolomejcev, vi oponirate vladi?“

„Jaz oponiram? Nikdar ne! Ne za ves svet! Mais j' ai mon franc parler. Jaz sicer časih kritiziram ali se vedno uklanjam.“

„A, glejte, jaz baš obratno delam: jaz nikdar ne kritiziram in se tudi nikdar ne uklanjam.“

„Ah! mais c' est un mot! — Z vašim dovoljenjem povedal bodem to jednemu svojih prijateljev. — Ladislav vous savez; on piše zdaj roman iz življenja v visocih krogih ter mi je uže jedno poglavje čital. To bode izvrstno delo. Nous aurons enfin le grand monde russe peint par lui-même.“

„Kje bode izšlo?“

„Naravno da v ruskem včstniku; to je naša „Revue des deux mondes“. Kakor vidim, vi ta list čitate.“

„Da, ali meni se vidi, da postaja dolgočasen.“

„Morda, morda . . . Tudi ruski vestnik jel je prekorakati neke meje . . . da se moderno izrazim!“

Kolomejcev režal se je mislé, da se je izvrstno pošalil . . . „Mais, c' est un journal qui se respecte.“

baker. Ta bankovec kakor tudi druge listine so se skoro držale predalov — ker so vse z mastjo napojene, in pismo sestrino se je bilo tako sprijelo, da sem ga komaj odprl, ko sem podpis pogledati hotel. Vender se to pismo prav lahko bere; jaz sicer nisem prišel do druge vrste.

Da trupla niso izpoznali, bilo je v „Slov. Narodu“ uže omenjeno; da je najdeno bilo, je skoro verjetno, ker je listnica še ohranjena; kako pa da je bila najdena, ali sama ali v žepu pri unesrečenci, tega uradnik na magistratu nij pravil. Sklepati pa se mora, da sama, ker drugače bi bili mrtvega vender precej agnoscirali za J. Maška, ko bi bili tako jasne dokumente zraven našli.

Z Dunaja 11. januarja. [Izviren dopis.] (Praksa mej namestnikom nižjeavstrijskim in županom dunajskim) Od usodepolnega 8. decembra 1881 do denes preteklo je več nego mesec dnij; a dolgo bode še strajalo, da pride strašni požar v gledališči na Ringu z dnevnega reda. Iz dozdanjih preiskav krivcev onega požara razvidno je, da so vse oblasti, ki imajo posredno ali neposredno nadzorstvo nad javno varnostjo, več ali menj ono strahovito katastrofo zakrivile.

Koliko imajo krivde one osebe, ki so pred požarom in mej istim popolnem pozabile na svoje dolžnosti, pokazala bode kazenska preiskava. Toliko se pa uže zdaj ve, da od Jaunerja — ravnatelja do poslednjega sluge v gledališči nobeden nij krivde prost.

Neizmerno zanimljivo pa je zdaj to, kako nekatere dunajske oblasti od sebe spravljajo posredno krivdo požara. Deželni namestnik nižjeavstrijski bar. Possinger in župan mesta Dunaja vitez Newald jeden drugemu očitata prav čudne reči o tem, kateri obeh da je zakrivil požar.

Stvar je v kratkem naslednja: Hitro po požaru gledališča v Nici izdal je grof Taaffe regulativ, v katerem bila je predpisana cela vrsta sredstev, katera, ako bi se bila strogo uporabila, zaprečila bi bila silno nesrečo. Kar pa je Taaffejev regulativ ostal večji del na papirji, dogodila se je nesreča, katere Dunaj ne pomni.

Dolžnost izvedenja od grofa Taaffeja predpisanih sredstev ter marljivega nadzorovanja pripadala je občini dunajske, posebno njenemu graditeljskemu uradu.

Policija je le toliko kriva, da nij nevarnosti preiskala ter nedostatke naznanila višjemu uradu.

Nedavno je v zborovanji dunajskega občinskega svetovalstva baron Sammaruga stavil interpelacijo do župana vit. Newalda, želeč objasnjenj, zakaj da regulativ nij bil uveden. Župan je na to odgovoril, da ni svetovalstvo dunajskega mesta ni on nijsta mogla vzeti v roke te zadeve in sicer zaradi tega ne, ker se je pričakovalo naredb namestnika bar. Possingera. Zakrivil je torej požar se ve da posredno namestnik nižjeav-

strijski — tako mora si vsak tolmačiti županov odgovor.

To pa je silno speklekscelenco g. bar. Possingera. Kaj tacega si od župana vit. Newalda ne more dati očitati.

Namestnik ves togoten zahteva od župana prepis dotičnega odgovora na interpelacijo radi — daljšega postopanja. Nazor je tudi, da je župan imel Taaffejev regulativ, kakor hitro mu je znan bil, provesti.

Sedaj se strela od obeh stranij s prav neotesanim strelivom! V stvar vmešava se vse dunajsko novinstvo in tudi meščanstvu nij vse jedno. Kako se govori o županu prve najimenitnejše občine avstrijske. Zadeva prišla je tudi v dvorne kroge, in trdi se, da pri razporu ne zmaga nobeden, da padeta namestnik in župan.

Dunajskemu novinstvu pa — se ve da židovsko-nemškemu — je ta zadeva prav voda na mlin. Kakor je jedino v zabavljanji na sedanji vladni zistem, tako nejedino in razkrhano je v razširjevanji afere mej namestnikom in županom. Jedni zagovarjajo županu, hvalijo njega odkritosrčnost, napadajo namestnika ter neizogibno dosledno se ve da tudi zistem, kateremu namestnik služi. Če logika šepa na jednej nogi ali na obeh, to jim je prav vse jedno.

Drugim časnikom pa je pripala uloga zagovarjati namestnika ter dolžiti župana in vse meščanstvo. Da je župan takov in takov, da je meščanstvo slabotno, kedo je to zakrivil? Eh — zopet nobeden drugi nego Taaffejev zistem! „N. fr. Pr.“ spravila se je nad dunajsko meščanstvo z vso to goto in jezo! Zakaj? Uvidevati mora uže, da se jej tla celo na Dunaji majó, zato je dunajsko občinsko svetovalstvo „eine komische Figur“ in „das Stichblatt für den Witz“, zato v togi tarna: „es hat sich Characterschwäche der Stadtvertretung bemächtigt“, da še huje pride — „civilisirte Achselträger schädigen Wien mehr, als es die Türcken und Slaven vermochten“. Torej „Türcken und Slaven“ kar v jednej vrsti! „N. fr. Pr.“ je pred malo leti Turke dobro zagovarjala, denes pa uže ne več! Vidi se, da ima „N. fr. Pr.“ svobôščino, da sme šepati po vseh štirih!

Isti list tudi trdi, da dunajski meščan nema več političnega prepričanja, da sykofantje gospodarijo na rotovži, da je dunajsko meščanstvo krivo, da ne prihaja na Dunaj več toliko tujcev, da se je število prebivalstva zmanjšalo itd. In kdo je vsemu temu kriv? Nikdo drugi, kakor personificirani „federalismus“.

Iz vsega se vidi, da je požar v „ringtheatru“ osmodil tudi možgane pod čepinjo židovskim časnikarjem!

Iz Pulja 11. jan. [Izv. dop.] V nedeljo 8. t. m. imeli smo prvo predpustno veselico v tukajšnji čitalnici, katera je izpala prav dobro. Ob 8. uri pričela se je veselica s kratkim pa jedrna-

tim govorom gospoda predsednika. Pevci pod vodstvom gospoda Rusjana so nas zabavali s prav krepkimi zbori, izmej katerih omenjam posebno „Mili kraj“ in „Nočni mir“. Po krepkem govoru gospoda Križniča predstavljala se je igra „Gospod Čapek“ na občno zadovoljnost in pohvalo. Igralci, po večini novinci mej njimi gospica Emilija Zalogarjeva (Klara), katera si je za priprave in okinčanje odra veliko prizadejala, gospica Ana Vodičar (Marta), gosp. Jakob Fajdiga (Čapek), gosp. Smerekar (Gašper) in gospod Žirovnik (Dobski), so občinstvo v resnici iznenadili in vzbudili veliko smeha in pohvale. — Naj bi nas skoro zopet razveselili in nam tako krajšali predpustni čas. Veselica je trajala v pozno noč in zabavali smo se tako dobro, kakor otroci jedne rodbine.

Domače stvari.

— (Gospod prof. Jos. Stritar) je kot solastnik stopil v kolo „Ljubljanskega Zvona“, katerega bode odslej redno s svojimi spisi podpiral. Ta novica, ki se nam poroča iz dobrega vira, bode gotovo vse prijatelje slovenske beletristike močno oveselila; kajti lepih Stritarjevih proizvodov smo v obče celo leto jako pogrešali.

— (Sinočni jour-fixe) literarnega in zabavnega kluba bil je obiskovan jako obilo, dasi je neko nesporazumljenje bilo uzrok, da smo pogrešali več in to posebno marljivih članov. Gosp. J. Šubic čital nam je več pesnij, zloženih po pesniku samoku v Loškem okraji, a potem izvrstno pisan sestavek: Iz življenja najnavadnejšega parasita, katerega bomo priobčili v tem listu. Gosp. dr. Zarnik pa nam je opisoval družega, a nenavadnega parasita pastorja Dianiško in njegovo afero tako temeljito, da nas je uveril, da imamo po Slovenskem zlasti pa v Ljubljani mnogo Dianiškov. Klub je tudi sklenil, da z ozirom na uže naznanjene veselice in zabave ter kratkost predpustnega časa letos ne priredi nikake veselice, a da se mnogobrojno udeleži sijajnega plesa v čitalnici v dan 4. februarja.

— („Slovenski Pravnik“) se je zaradi preoblega dela v tiskarni za nekoliko dnij zakasnil, kar naj gg. naročniki blagovolé vzeti na znanje.

— (Javna pritožba.) Odličen narodnjak nam javlja svojo nevoljo, da c. kr. kmetijska družba za Kranjsko dopisuje v nemškem jeziku, da so naslovi le nemški, ter da je, da bi tudi odgovor ne imel slovenskega napisa, listu pridejan drugi zavitek z napisom: „An das löbliche Centrale der k. k. Landwirthschaftsgesellschaft in Laibach“. Dotični dopis je datiran 7. t. m. in ima štev. 21 ter zahteva statističnega izkaza prošlega leta. Ker nam je tako nemčurenje popolnem nepotrebno, opozorujemo tiste gospode, katerih se to tiče, da to predrugačijo, kajti kmetijska podružnica mora biti ali slovenska — ali pa ne biti.

— (Mešana komisija zaradi zidanja nove vojašnice) v Ljubljani imela bode prihodnji teden od ponedeljka počenši skoro celi teden seje v mestnej dvorani, da natanko določi stavbeni načrt nove vojašnice. V komisiji bode zastopano vojaštvo, vlada, mesto, zdravništvo i. t. d.

— (Razsvitljava) ljubljanskega mesta je tako slaba, da bi človek skoro moral hoditi s svetilnico v roci po mestu. Tujec, kateri pride v Ljubljano, mora misliti, da goré lojeve sveče ne pa plin, kateri je vrhu tega tako drag, kakor nikjer na svetu. Tedaj jako drago in jako slabo za občinstvo namreč, nikakor pa ne za delničarje. Gospodje si pač mislijo: Ker uže posnemamo velika mesta, naj tedaj ostane tudi v žepu veliko.

— (Potret) sinčka tukajšnjega velikega trgovca Fr. Xav. Sovana izdelal je jako izvrstno naš domači umetnik profesor Franke v Kranji. Podoba je v krasnem okviru za nekaj dnij razstavljena v prodajalnici g. trgovca Kolmana, na Mestnem trgu.

— (Akademično društvo „Triglav“) ima svoje redno zborovanje v soboto 14. januarja v gostilni „Schwechater-Bierhalle“, Sackstrasse 27.

In to je glavna stvar. Čast mi je tudi, vam reči, da se jaz za rusko književnost . . . vrlo malo zanimam, ker zdaj v njej samo prosti ljudje figurirajo. Zdaj smo uže do tega prišli, da so si naši literati izbrali prosto kuharico za junakinjo nekega romana, prosto kuharico, parole d' honneur! — Roman pa, ki ga Ladislav piše, čital bodem vsakako. Il y aura le petit mot pour rire . . . Nihiliste gotovo grozno šiba, porok zato so mi nazori Ladislava — qui est très correcte“.

„To se o njegovej preteklosti ne more reči . . .“, dela je Valentina Mihajlovna.

„Ah! jettous un voile sur les erreurs de sa jeunesse!“ vzkliknil je Kolomejcev ter še z desne roke slekel rokavico.

Gospa Sipjaginovala pomežikala je malo; časih koketirala je malo s krasnimi svojimi očmi.

„Semeon Petrovič“, povzela je ona, „dovolite mi vprašanje, čemu mešate, kadar govorite ruski, toliko francoskih besedij? . . . Meni se vidi . . . oprostite! . . . da je to zastarel običaj“.

„Kako? Kaj? Vsak nijma materinega jezika tako v oblasti, kot vi. Kar se mene tiče, mi je reči, da ruski jezik čislam kot sredstvo za

ukaze in vladine izjave ter gledam, da je tam vse jasno izraženo. Tudi se vrlemu našemu zgodovinarju Karamzinu uklanjam . . . Kar se pak vsakdanjega našega jezika tiče, dvojim, da sploh eksistira. Kako bi na priliko prejšnjo mojo izreko „C' est un mot!“ preložili? Pa vender ne: to je beseda?! — Prosim vas lepo!“

„Jaz bi rekla: „To je — dobra beseda.““ Kolomejcev se je glasno zasmijal.

„Dobra beseda! — Valentina Mihajlovna! Ali ne čutite, kako je to neukretno — kako to po šoli duhti — — — Kako je to brez soli! . . .“

„Ah, mene ne bodejte spreobrnili . . . Ali kje se ta Marijana mudi?“

Ona je pozvonila; dečko v kozaške noši je vstopil.

„Jaz sem naročila, da se prosi Marijano Vikentjevno, da se v salon potruji; ali se jej to nij poročilo?“

Dečko še nij mogel besede izpregovoriti, ko se je za njim mlado dekle v širokej obleki in s kratkimi lasmi prikazalo. Bila je to Marijana Vikentjevna Sinecký, gospodu Sipjaginu z materine strani nečakinja.

(Dalje prih.)

Dnevni red: 1. Čitanje zapisnika. 2. Nadaljevanje in konec prednašanja g. Košana. 3. Kritika. 4. Pogovor o Vodnikovej svečanosti. 5. Slučajnosti. Začetek ob 8. uri zvečer. Gosti dobro došli! V Gradci 12. januarja 1882.

— („Slovenija“) ima v soboto, dne 14. jan. t. l. svojo peto redno sejo. Na dnevnem redu je razgovor o spremembi društvenih statut; g. Rad. Pukl pa bode čital svojo noveleto. Local: Schneider's Zipferbierhalle Souterrain. (Wollzeile 38.)

— (Postojnska čitalnica) napravi dne 22. januarja na večer besedo s sledečim programom: 1. Zbor „Slovenska dežela“, Nčdved. 2. Deklamacija „Domovini“, X. 3. Čveterospjev „Deklica“, A. Hajdrih. 4. Igra „Blaznica v prvem nadstopji“ iz češkega. 5. Tombola. 6. Ples. K obilnej udeležbi vabi odbor.

— (Posojilnica v Celji) pričela je svoje delovanje še le 1. aprila lanskega leta, a izposodila že 44.269 gold. 22 kr., ves promet pa iznaša 50.101 gold. 99 kr., kar je gotovo lep dokaz jako praktičnega delovanja kakor tudi, da je bil ta zavod neobhodno potreben.

Telegrama „Slovenskemu Narodu“.

Z Dunaja 13. januarja. Tukajšnji časniki prinašajo depešo srbskega finančnega ministra, katera daje temeljit odgovor in popravke na vprašanja stavljena glede srbskega premijskega poročila po Neuwirthu.

Iz Petrograda. Vladni list (Regierungsbote) objavlja carjev ukaz o odkupu kmetiskih zemljišč. Dosedanji voditelji finančnega in vojnega ministerstva imenovani so ministri. Possiet do sedaj minister komunikacij imenovan je admiralom.

Razne vesti.

* (Latinščina in grščina.) Znani nemški poslanec E. Lasker, kateri je izvršten poznavatelj starih jezikov in si je pridobil tudi na jezikoslovnem polju priznanje, v svojem pri Brockhaus-u v Lipskem izišlem delu „Wege und ziele der cultur-entwicklung“ toplo zagovarja latinščino ter se izreka odločno proti grščini. Dokazuje, da gre latinščini prednost pred grščino in da se namen poučevanja bolje dosega s tem, ako se vsaj eden jezik popolnem prisvoji, nego dva jezika, a oba površno. Naj se tedaj grščina odpravi na gimnazijah. Jednacega mnenja so v Nemčiji strokovnjaki in drugi že mnogo let. — V zadnjem zvezku „Deutsche rundschau“ (Januar 1882) piše o tej zadevi jako zveden možak: Prikrasjanje filoloških študij se bode zahtevalo vedno glasneje, nekaj na korist intenzivnega, namenu zadostujočega pouka v latinščini, nekaj, da se pridobi časa, da si pridobi učenec svetovni pojem, katerega mu zdaj pridržujemo niti ne dovoljujemo v poznejšem strokovnjakem pouku. Ugovor, da so klasične študije bodisi v jezikoslovnem, bodisi v stvarnem oziru najvišje vrednosti je povsem ničev. Kar gimnazijalcu, premagavšemu jezikovne težave, preostaja, je jako pičlo in bi se več nego podvojilo

čitanjem in razlaganjem dobrih prestav. Pomniti treba, da Schiller s prvega nij znal čisto nič, a Goethe le malo grščine. A Schliemann je Voss-ova prestava Ilijade navdušila za Homera, nasproti pa naši abiturijenti, prebivši zrelostne izpite, prodajajo svoje Teubnerjeve izdaje antikvaru, ali pa je prepuščajo dovtipnimi blagoslovi svojim naslednikom. Se li more tedaj trditi, da se je eksperiment, učiti oba stara jezika, kateri eksperiment se je uvel stopr pred 70 leti, posrečil?

* (Sežiganje mrličev.) V Parizu se jako zanimajo za to misel. Društvo kojega članovi so se zavezali, da se njih trupla po smrti sežgo, šteje nad 7000 družabnikov in nad 1/4 milijona premoženja. Začeli so uže priprave, da se sezida v ta namen potrebna peč. Dalje zahtevajo, da se sežigajo tudi osebe, katere umro po bolnišnicah, če njih rodbina ne zahteva mrličev.

* (Ladij razbilo se je) preteklo leto po vsem svetu 2039, tedaj 359 več nego predlanskim. Od teh je bilo 1048 angleških, mej njimi 191 parobrodov. Vrednost vsega potopljenega imetka ceni se na 280.000 sterlingov. Ljudij poginilo je pri teh nesrečah 4134, za 134 več nego leta 1880.

* (Statistika k smrti obsojenih.) Od l. 1870-1879 se je od 100% k smrti obsojenih ljudi smrtna kazen izvršila: na Francoskem pri 47%, na Španskem pri 43%, v Avstraliji pri 28.6%, v Skandinaviji pri 14%, v ameriških Zedinjenih državah pri 8%, od teh skoro polovica vsled „Lynchjustice“, na Barvaskem pri 2.8%, v Avstriji pri 2.6%, na Danskem le pri 1% in na Pruskem le pri 0.2%, namreč le pri napastniku Hödlu.

Za Jurčičevo ustanovo

so nadalje darovali ti gg.:

1. „Zvonov“ X svojo nagrado za pesni v „Zvonu“ leta 1881 priobčene: 40 frankov v zlatu, in od družbe sv. Mohora za ponatis pesni „Domovini“ poslanih mu 6 gld.
2. Čest. Pagliaruzzijska družina v Gorici 5 „
3. Pesnik Krilan svojo nagrado od „Zvona“ dobljeno 6 „
4. Dr. Stanko Strgar, zdravnik v Logatci 10 „

Skupaj . . . 27 gld.

in 40 frankov v zlatu.

Ta denar hrani g. I. Gruntar v Logatci.

Umrli so v Ljubljani:

11. januarja: Ivan Kodelle, branjevec sin, 2 l., Vegove ulice št. 12. — Franc Žitnik, kajzarjev sin, 15 m., Ilovica št. 2.
12. januarja: Karolina Kissovic, zasebnica, 54 l., študentske ulice št. 3.

Dunajska borza

dne 13. januarja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni državni dolg v bankovcih . . .	77 gld. 05	kr.
Enotni državni dolg v srebru . . .	78	20
Zlata renta . . .	94	30
1860 državno posojilo . . .	132	40
Akcije narodne banke . . .	840	—
Kreditne akcije . . .	328	—
London . . .	119	40
Srebro . . .	—	—
Napol. . .	9	44 1/2
C. kr. cekini . . .	5	60
Državne marke . . .	58	35

Hiša v Višnji Gori,

s patenti za gostilno in klobučarstvo, z vso pripravo, z njivami in travniki, se odda prostovoljno zaradi smrti gospodarja na šest let v najem. — Natančneje se izve v Višnji Gori št. 38. (21—2)

Tujci:

12. januarja:

- Pri Slonu: Mariez iz Mürtzschlaga. — Novak z Dunaja. — Fischer iz Amsterdam. — Fischer iz Toplic.
Pri Maliči: Baumann z Dunaja. — Reis, Meacale iz Trsta. — Klein z Dunaja.

Pogrebna ustanov

Frana Doberleta v Ljubljani

priporoča svoje takozvane

imitirane rakve od kovin.

Izdelane so iz lesa v jako lepe obliki in solidno, **slične** so po metalni barvi z bogatim vkušnjim lišpom od bron **pravih rakvam od kovin** popolnem in so **ravno tako cene, kakor do zdaj navadne lesene rakve.**

Na telegrafično naročilo z naznanjeno dolgotno mero pošiljajo se takoj na vse železniške postaje.

Ustanov deva **na prost oder in pokopava**, ono tudi oskrbi **sijajno dekoriranje in pogrebe** v in zunaj Ljubljane, kakor tudi oskrbljuje **vence in trakove z napisi**, naposled tudi **transport mrličev** na vse kraje to- in inozemstva in se priporoča v ceno oskrbovanje. (701—6)

Meteorologično poročilo.

A. V Ljubljani:

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
9. januarja	Ob 7. uri zjutraj ob 2. uri popoldne ob 9. uri zvečer	746.15 mm. 742.72 mm. 740.82 mm.	— 3.8° C + 1.6° C — 2.0° C	slaboten sever slaboten gorenjec slaboten izhod	jasno deloma jasno jasno	0.09 mm.
10. januarja	Ob 7. uri zjutraj ob 2. uri popoldne ob 9. uri zvečer	744.20 mm. 745.21 mm. 746.59 mm.	— 5.6° C + 1.8° C — 2.0° C	slaboten izhod slaboten gorenjec slaboten gorenjec	jasno jasno jasno	0.00 mm.
11. januarja	Ob 7. uri zjutraj ob 2. uri popoldne ob 9. uri zvečer	744.24 mm. 741.40 mm. 742.08 mm.	— 5.4° C 0.0° C — 1.2° C	brezvetrije slabotna burja slaboten izhod	jasno jasno jasno	0.00 mm.
12. januarja	Ob 7. uri zjutraj ob 2. uri popoldne ob 7. uri zvečer	743.32 mm. 743.31 mm. 747.53 mm.	— 5.2° C + 3.0° C — 1.6° C	brezvetrije slaboten izhod slaboten izhod	megla jasno jasno	0.00 mm.

Dne 9. januarja: Večidel jasno, močna slana, večerna zarja, svitla noč; srednja temperatura — 1.4° C, za 1.2° C nad normalom.

Dne 10. januarja: Zjutraj močna slana, čez dan jasno, proti 3. uri popoldne lehi oblaki sem ter tja raztreseni; slabotna večerna zarja, svitla noč; srednja temperatura — 1.9° C, za 0.7° C nad normalom.

Dne 11. januarja: Zjutraj megla in močna slana, čez dan jasno, svitla noč; srednja temperatura — 2.2° C, za 0.4° C nad normalom.

Dne 12. januarja: Gosta megla in močna slana, čez dan jasno, na večer se planine žaré, svitla noč; srednja temperatura — 1.3° C, za 1.3° C nad normalom.

B. V Avstriji sploh:

Zračni pritisk se hitro dviga in je povsod precej enakomerno razdeljen. Vetrovi so skoz in skoz še nekoliko slabotnejši, kot v pretečenih dneh in so se jeli proti severu obračati. Nebo je večidel popolnoma ali pa saj večinoma jasno, vendar je bilo na jutro po več krajih megleno. Temperatura je sicer znatno pala, vendar se drži precej normala. Razloček mej maksimumom in minimumom znaša le 12.5° C. Morje prve dni precej mirno, pozneje nekoliko viharo.

Dr. Valentin Štempihar,

je odprl

(13—3)

odvetniško pisarno

v Ljubljani pod Trančo št. 2.

Izvrstna hrvatska

bela in rudeča vina

raznih let

(678—7)

priporoča veliki trgovec z vinom

Leopold Hönigsberg v Zagrebu.

Boljši od vseh podobnih izdelkov, nájednakejši in najuspešnejši se rabijo zoper bolezni v organih spodnjega dela telesa, feber, bolezni v polti, na očeh, v možganih in ustih, zoper otroče in ženske bolezni; čistijo lahko kri in odpravljajo blato. Nij ga zdravila, ki bi bilo boljše in pri tem popolnem neškodljivo zoper

telesno zapretje,

gotovi vir vseh bolezni. Ker so posladkorjene, uživajo jih radi tudi otroci. Te pile so odlikovane s jako častnim pismom dvornega svetnika Pitha.

Jedna škatljica s 15 pilami velja 15 kr. Osem škatljic skupaj, 120 pil, velja samo 1 gld. a. v. (640—10)

Philipp Neustein
Zagreb

Svarjenje!

Vsaka škatljica, ki nima firme: Apotheke zum heiligen Leopold, je ponarejena, ter svarimo, naj se ne kupuje.

Paziti se mora dobro, da kdo ne dobi slabega, neuplivenega ali celo škodljivega izdelka. Vsakdo naj izrečno zahteva Neusteinovih Elizabetinih pil, te imajo na zavrtku ter navodilu za rabo poleg stoječ podpis.

Glavna zaloga na Dunaji: Apotheke „zum heiligen Leopold“ des Ph. Neustein, Stadt, Ecke der Planken- und Spiegelgasse, ter v vseh dobrih lekarnah na Dunaji in po deželi.